

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 23 kwietnia 1953 r.

Nr 22

TRESC:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 84 — z dnia 4 kwietnia 1953 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 17 czerwca 1950 r. o sposobie obliczania i wypłacania uposażenia lub wynagrodzenia pracownikom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej 131

ROZPORZĄDZENIA:

- 85 — Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 kwietnia 1953 r. w sprawie zatwierdzenia normy ustalonej przez Polski Komitet Normalizacyjny, dotyczącej kolei wąskotorowych 131
86 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1953 r. w sprawie organizacji schronisk dla nieletnich 132
87 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 kwietnia 1953 r. o taksie za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych 134
88 — Ministra Zdrowia z dnia 14 marca 1953 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 21 marca 1951 r. w sprawie kursów szkoleniowych i egzaminów pielęgniarstwa 134
89 — Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 1 kwietnia 1953 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników zatrudnionych przy ręcznym dźwiganiu i przenoszeniu ciężarów 135

84

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 kwietnia 1953 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 17 czerwca 1950 r. o sposobie obliczania i wypłacania uposażenia lub wynagrodzenia pracownikom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej.

Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 6, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1950 r. o sposobie obliczania i wypłacania uposażenia lub wynagrodzenia pracownikom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej (Dz. U. Nr 26, poz. 236) wprowadza się następującą zmianę:

§ 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. 1. Wypłata uposażenia lub wynagrodzenia należnego pracownikowi powołanemu do odbycia czynnej służby wojskowej powinna nastąpić w dniu jego odejścia z zakładu pracy, niezależnie od ogólnie przyjętego w danym zakładzie pracy terminu wypłaty uposażenia lub wynagrodzenia.

2. Jeżeli po ostatecznym rozliczeniu w terminie ogólnie przyjętym okaże się, że pracownikowi przypada do wypłaty jeszcze dalsza suma, sumę tę wypłaca się do rąk pracownika przekazem pocztowym lub bezpośrednio do rąk osoby przez niego upoważnionej. Przesłanie uposażenia lub wynagrodzenia następuje na koszt pracownika. Upoważnienie powinno mieć formę pisemną z podpisem uwierzytelnionym przez kierownictwo zakładu pracy lub dowódcę jednostki wojskowej, w której pracownik pełni służbę.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*

85

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 7 kwietnia 1953 r.

w sprawie zatwierdzenia normy ustalonej przez Polski Komitet Normalizacyjny, dotyczącej kolei wąskotorowych.

Na podstawie art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się jako normę państwową (PN) obowiązującą na całym obszarze Państwa normę ustaloną przez Polski Komitet Normalizacyjny w dniu 6 września 1952 r. nr K-02100 „Koleje wąskotorowe. Szerokości torów”.

§ 2. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia nie wolno przy budowie nowych i przy przebudowie istniejących linii kolei wąskotorowych stosować innych szerokości torów, aniżeli określa norma wymieniona w § 1.

§ 3. W naziemnych liniach istniejących kolei wąskotorowych dopuszcza się stosowanie następujących szerokości torów: 600, 785 i 1000 mm, jeżeli będzie to gospodarczo uzasadnione, nie dłużej jednak niż do końca 1960 r.

§ 4. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się:

- 1) do naziemnych torów przenośnych;
- 2) do rozbudowy sieci kolei wąskotorowych na istniejących poziomach kopalń podziemnych i odkrywkowych;

- 3) do stałych kolei wąskotorowych naziemnych i podziemnych w przypadku, jeżeli wyrazi na to zgodę Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1953 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

86

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 marca 1953 r.

w sprawie organizacji schronisk dla nieletnich.

Na podstawie art. 494 kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1950 r. Nr 40, poz. 364) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I

Przepisy ogólne.

- § 1. Zadaniem schroniska dla nieletnich jest:
- 1) zabezpieczenie stawiennictwa zatrzymanego nieletniego na wezwanie sędziego dla nieletnich, prokuratora lub sądu, do którego dyspozycji zatrzymany pozostaje,
 - 2) zapobieżenie działaniom nieletniego, mającym na celu utrudnianie postępowania karnego,
 - 3) praca wychowawczo-dydaktyczna nad zatrzymanym nieletnim, a w szczególności:
 - a) zbadanie jego przygotowania ogólnego,
 - b) zbadanie przydatności do zawodu,
 - c) wyrównywanie braków w nauce,
 - d) wdrożenie do regularnej nauki,
 - e) wychowawcze oddziaływanie na nieletniego w celu wdrożenia go do przestrzegania zasad współżycia społecznego.

DZIAŁ II

Organizacja schroniska.

Rozdział 1.

Ogólna struktura organizacyjna.

§ 2. Praca w schronisku dla nieletnich grupuje się w dwóch działach:

- 1) wychowawczym i
- 2) administracyjno-gospodarczym.

Rozdział 2.

Personel schroniska.

§ 3. Personel schroniska dla nieletnich składa się z:

- 1) kierownika schroniska,
- 2) personelu pedagogicznego,
- 3) personelu administracyjno-gospodarczego,
- 4) personelu sanitarnego.

§ 4. Pracownicy schroniska dla nieletnich bez względu na wykonywaną funkcję obowiązani są brać czynny udział w pracy wychowawczej.

§ 5. W stosunku do zatrzymanych pracowników schroniska dla nieletnich powinien:

- 1) odnosić się troskliwie, bezstronnie i stanowczo,
- 2) wpajać zasady dyscypliny, ładu i praworządności,
- 3) oddziaływać wychowawczo przykładem osobistym,
- 4) przeciwdziałać próbom ucieczki zatrzymanego oraz porozumiewania się jego z osobami spoza schroniska.

Rozdział 3.

Bezpieczeństwo schroniska.

§ 6. Teren schroniska dla nieletnich i wszelkie jego pomieszczenia powinny być tak zabezpieczone, aby za-

trzymani nie mogli samowolnie wydalać się ani stykać się z osobami spoza schroniska. Teren schroniska powinien być ogrodzony i stale zamknięty.

§ 7. W schronisku dla nieletnich powinny być wydane zarządzenia:

- 1) uniemożliwiające samowolne wydalenie się zatrzymanych oraz wstęp na teren schroniska osobom nie upoważnionym,
- 2) zabezpieczające przestrzeganie obowiązujących przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia zatrzymanych i personelu schroniska oraz całości mienia schroniska (przepisów sanitarnych, przepisów przeciwpożarowych itd.).

§ 8. 1. Prawo wstępu na teren schroniska dla nieletnich poza personelem schroniska oraz osobami delegowanymi przez Ministra Sprawiedliwości mają:

- 1) przedstawiciele organów powołanych do ścigania przestępstw w granicach ich obowiązków służbowych oraz sędzia dla nieletnich sprawujący nadzór nad schroniskiem,
- 2) osoby dokonywające kontroli z ramienia organów kontroli państwowej,
- 3) osoby upoważnione przez właściwe organy do przeprowadzenia czynności kontrolnych poszczególnych dziedzin organizacji i administracji schroniska, jak np. przedstawiciele Narodowego Banku Polskiego, organów służby zdrowia itd.,
- 4) osoby upoważnione przez sędziego dla nieletnich lub prokuratora do odwiedzin zatrzymanych.

2. Osoby wymienione w ust. 1 obowiązane są przedstawić kierownikowi schroniska delegację lub upoważnienie.

§ 9. Kierownik schroniska dla nieletnich może udzielić określonym osobom jednorazowego lub kilkakrotnego prawa wstępu w celu dokonania wyznaczonej czynności lub pracy (np. reperacja urządzeń itd.).

§ 10. Osoba wchodząca i wychodząca ze schroniska dla nieletnich powinna okazać dozorczy legitymację, upoważnienie do wstępu na teren schroniska lub przepustkę.

§ 11. W toku śledztwa zatrzymanym nie wolno zezwalać na opuszczenie terenu schroniska dla nieletnich, chyba że zachodzi potrzeba dokonania badań przez specjalistów poza schroniskiem.

§ 12. W razie ucieczki zatrzymanego kierownik schroniska dla nieletnich zawiadamia o tym niezwłocznie miejscowe organy Milicji Obywatelskiej, a następnie sędziego dla nieletnich lub prokuratora, do którego dyspozycji zatrzymany przebywa w schronisku.

§ 13. W przypadku zaistnienia bezpośredniego niebezpieczeństwa dopuszczenia się przez zatrzymanego zamachu na osoby lub mienie albo samowolnego wydalenia się ze schroniska dla nieletnich — dozwolone jest użycie wobec niego siły fizycznej mającej na celu odwrócenie niebezpieczeństwa. Użycie siły fizycznej musi być proporcjonalne do intensywności zamachu ze strony za-